

Prokné, anyám

1. a

Az éjjel azt álmodtam, hogy délután be kell menjek anyámhoz a kórházba, valami miatt, mint szokásos, hisz ott van, úgy tűnt álmomban, már régóta anyám, és ez valahogy így természetes is volt. Mentem,

1. b

jó kedvvel, ahogy szoktam ilyenkor, hogy mondjak néhány szót ott neki. A kórterembe érve láttam, hogy anyám ágya teljesen be van a fehér lepedővel terítve, a szélei lecsíptetve a matrac alá feszesen. Ettől megzavarodva oda

2.

lépek az ágyhoz, nem értve, miért van ez így, hogy kiszabadítsam anyámat a fehér lepedőnek alóla, hisz a műtét vagy valami, ami volt, már megtörtént, nem indokolt ez. Kicibálom a lecsíptetett

3. a

szövetet, ekkor nem tűnik fel, hogy kicsit félre van tolva az ágya, a bal oldalán nagy a hely, míg jobbról, alig férek be a többi üres ágy mellett. Ekkor már jön utánam egy nővér, hogy hagyjam ezt abba, ennek semmi értelme, immár, mondja. A lepedők alatt valami egészen apró kis darabokat találok, és már

3. b

rosszat sejtek, hogy baj van. Anyám már nincs is, azért volt ez az ágy úgy befejezve, szorosra behúzva a lepedője. Akkor álmomban megint úgy volt,

4. a

mint akkor, amikor láttam őt legutoljára, hogy lehajoltam, az arcát akartam még egyszer utoljára érezni, hogy egy csókot adhassak neki még, mielőtt soha többé, mert az istenek elviszik őt oda át, ahová majd egyszer elmegyek én is. Ezért

4. b

most lehajoltam a párna felé, kerestem az arcát, és sírtam megint, úgy emlékszem az álmomban, és valamit éreztem a számmal, amit bekaptam egy lélegzettel, vagy csókra kinyílt számba csúszott be. Anyám

4. c

feje volt, kicsire kiaszott, mint egy csirke feje. Ekkor jöttem rá, amikor már késő. A sírástól merev lett az álkapcsom, meg a tudat iszonya görcsbe kapott, és ahogy a térdre leestem az ágy mellé, a koszos linóleumon, bal kézzel támaszkodtam, jobbal próbáltam a számból kipiszkálni, mert nem tudtam kiköpni magamtól.

Erőlködtem, mint aki hányani akar, jobb mutató ujjammal. Nagy nehezen

4. d

sikerült, kiesett, le a földre. Nem tudom, végül az anyámé vagy csirke feje volt. Az undor is lassan elmúlt, a sírás is. És amikor felálltam, akkor láttam, hogy a bal oldali ágyon apám húzogatja a géz kórházi köntöst magán. Csupa folt, amelyeket már nem lehet kimosni, meg újak is vannak belevésve. Lóg rajta, elesett, furcsán néz le a földre, alig mer rám pillantani. Hirtelen

4. e

kellett behozni talán? hol a kék köntöse?
Gondolkodom rajta, meg azon, mit keres
most itt, hogy is került ide. De apám nem
beszél, morgását alig értem, amit motyog,
ahogy szokta. Füülelek, de nem fogom fel
az értelmét, mit akarhat. Az ágyat nézi,

4. f

anyámét, nem biztos, hogy tudja,
mi történt. Megsimítom az arcát. A kezét
a kezembe veszem, hogy megnyugodjon. Mert
az istenek elvették tőle a beszédet. A borostája
serceg az ujjam alatt. Meg kellett volna már
borotválnom, jut eszembe... Erre ébredek fel,
5.

a szívem dobogása a torkomban. Bal oldalamon
fekszem, ahogy nem volna szabad. Mély lélegzetet
veszek, benn tartom, lassan engedem ki. Ezt
ismételgetem. Csukott szemhéjamra halvány
derengés vetül. Talán ez már annak a világnak
a fénye, hol az istenek várnak, az isteneink,
kérdézem magamtól fél ébren. A hátamra fordulok,
ez megkönnyebbülést hoz. Feleségem táblagépének
fénye vetül a szememre. Akkor még nem rég
aludhattam el, gondolom. A lélegzetgyakorlat
hatására lassan nyugszik meg a szív, amely
felrázott az álomból engem. Anyám, akit ki-
öklendeztem, apám, akit megsimogattam, eltűntek
időközben. Ebből verset kellene írni, gondolom,

6. a

hogy megértsem. De meg kellene érteni, mit
akartak az istenek üzeni az álom nyelvén.
Feleségem valamit talált az interneten. A sötét
szobába a képernyő derengése világít. De jó
lenne élni, gondolom, amikor hunyorítva
killessek. A jobb oldalamba fordulok, szememet
szorosabbra bezárom. Ebből verset kellene

6. b

írni, mert nem értem az álmot, amit
kaptam, akárhogy forgatom magamban,
mint kavicsot, mi a vízparton szembe tűnik.
Míg apám Oidipusz, aki vak szemeivel néz a
sötétbe, ahová nem pillantok be magam
most. Vagy afféle vagyok én, mint a néma
Filoméla, testvére, Prokné, aki anya is volt,
de a fájdalom és a gyűlölet tébolyában

emberhúst tálalt fel ebédre, saját fiát talán. Nem értem. Érzem a számban az undort, az anyámat, akit ujjammal kellett kipiszkálnom, mert nem tudtam kiköpni sehogy sem. Ebből mégis verset kellene

6. c
írni, gondolom újra, pedig borzasztó ez a téma. De szégyelljem-e én? szégyenem volna a sors tán? amit rám mértek az istenek, és cipelem, gondolom éjjel, és felébreszt, amely küzd a beszűkült térrel és az éjszakával. Az anyám teste miatti undort szégyelljem, akit lenyeltem mohó szeretetből és kiköptem a kórház klórtól bűzlő linóleumára, meg a szívszorulást, amelyre szorongva ébresztenek engem az istenek éjjel, ahogy most is, ezt szégyelljem, kérdezem én. Halott szeretnék lenni, ha kívánni lehet még. De

7.
az istenek itt sétálnak az éjben, amíg a jobb oldalamon várok hallgatózom, hogy mit akarnak. Amíg hozzászokom ahhoz, hogy meg fogok halni, már nem riaszt. Ez az álom is arról szól, hogy egy verset lehet írni, de mégis a sors nem azé, aki elviseli. És csak a vers teste marad, amely talán választ ad majd egyszer valakinek arra, amire én sem tudom a választ. Így üzennek ide ők. Közben ott kinn egy idegen város gépezete forog szakadatlan, amíg újra elalszom. Járnak a metrók. Bal felé fordul a Föld, kel a Hold jobbra, a Sarkcsillagon pedig Prokne gyűlöletének iszonyatos hidege.